

Tüskék

A ló hasa alatt

Lovas nemzet lévén nyargalásztunk már Európa útjain sokféle pozitívában és küldetésben, ám a harmadik évezred elején valami egészen különleges látványt nyújthatunk a földrészt nyugatibb részének állítólag boldogabb lakói számára. Fejjel lefelé ugyanis csak végtelen rónaságok csalóka délibábjában ille- nek száguldozni. Igaz, eleink is lecsusszantak vágatás közben olykor-olykor táltosaik hasa alá, kerülendő a védekezők nyílzáporát, de a vesszők tovasuhantával szempillantásnyi idő alatt ismét felülről irányították paripáikat. Merthogy minden helyzetben irányították a pacikat, az kétségtelen. Nem tették sorsukat még „földközlemben” sem csak úgy a lovacska két füle közé, hiszen akkor semmi esélyük sem maradt volna, hogy a nyugati város- lakók imáikba foglalják őket, mint távöltartandó istencsapást.

A hajdani imádkozók kései utódai napjainkban a földön fetrenghetnek a röhögéstől, mert nemhogy uralni, megülni sem tudjuk már az alánk adott lovat. Hiába, rég feledésbe merült az ősök lovastudománya. Éppen csak felkászálódunk a paci hátára, máris átesünk a túlsó oldalára, ezért immáron leginkább a hasa alatt lógva próbálunk némi erőt gyűjteni a soron következő kísérletezéshez. Talán az okozza a galibát, hogy furcsa módon mindig másféle állatot kapunk, mint amilyenre éppen vágyunk. Pedig történelmünk során meglehetősen változatos ménest sikerült kitenyésztenünk. Ült már ez a nemzet fúrge lábú, apró, ázsiai faj- tán, nemes arabus ménen, német hátsalovon, büszke kuruc táltoson, de valahogy sohasem vált be úgy istenigazából a jószág. Ha vörös csikó ficánkolt a nyereg alatt, fehér után áhítoztunk, ha hősínűnek toltak fel a hátára, kese felé kacsingattunk. A nagy báméskodásban meg teljesen elfelejtettük, hogy mást jelent lóra ülni, és mást jelent lovagolni. Maholnap a szomszéd roz- zant fűrészbakját is lógyereknek nézzük csak azért, mert a kerítés túloldalán álldogál. Beterítjük

nemzetiszín nyeregtakaróval, aztán irány Európa!

Meglehet, viszonyainkat tekintve valóban a kecskeláb lenne a megfelelő közlekedési alkal- matosság álmaink netovábbja felé, mert nincs az a hebehurgia úrlovás, akit ennek a nyergében érhetne szerencsétlenség. Csím- paszkodása közepette bátran az édes anyaföldig lógathatja gon- doktól gyötört fejét a búsuló hu- szár, hacsak nem annyira málé, hogy a tyúkok hagyatéki ügyei- be üsse bele az orrát. Külön e- lőny az alvó denevér pózában pa- ripázó számára, hogy ez a négy- lábú semmit sem siet el, sőt egyál- talán el sem siet, így bőségesen jut idő e kissé szokatlan néző- pontból is kellőképpen szemre- vételezni az adódó lehetősége- ket. Huzamosabb függeszkedés után az utazó becsülni kezdi a haladási sebességet, mivel alu- nézetből merőben új kép alakul ki előtte a környező világról, job- ban fókuszba kerülnek a lólá- bak. Némi gyakorlattal egykettő- re felfedezheti, hogy a messi menyasszonynak épp úgy ragya- vert az orcája, mint az itthoni mátkáé. Csak azt eddig nem látta, ezzel meg együtt nőtt fel.

Javarészt azonban mégiscsak a poroszkáló pejket választjuk úti eszközül, ha nem is tudjuk délcegen meglovagolni. Majd ló- bálódzunk itt kényelmesen a ló hasa alatt, hisz felkapaszkodni a hátára már úgysem bírunk, meg nem is érdemes arra a kis időre, míg célhoz érünk. Tény, hogy így takarékoskodhatunk az ener- giánkkal, és a dolgok menetét sem bonyolítjuk egy újabb áteséssel. Idelel jó meleg van, nem ér se szél, se eső, s ha helyesen szá- mítjuk ki az állat lábainak moz- gását, valamint farkának lengési idejét, különösebb megpróbáltatások nélkül gyönyörködhetünk az élénk táru- ló kilátásban. Nos, tehát: egyik mellső, egyik hátsó, másik mellső, másik hátsó, fark... Hm... Bosszantó, de akár- merre fordulok, az ötödik láb mindig útba esik. Tessék?! Hogy a lónak csak négy lába van?!

B. Szabó Márta

Pillanatképek – szavakban

Örvendeznek – főleg a kis- pénzűek –, amikor új üzlet nyí- lik városunkban. Szomorkod- nak mindnyájan, amikor tuda- tosítják, hogy az árak egyálta- lán nem csökkentek.

*

Sokan teszik fel – járdáin- kon bandukolva – a kérdést: „Miért olyan tarkabarkák a jár- dáink?” Nehéz megjósolni, mi- kor kapjuk meg a kérdésre az érdemi választ.

*

Az emberekkel megtörtén- het, hogy kitartóan harcolnak valamilyen társadalmi pozíci- óért. Amikor /egyhangúan/ megválasztják őket, visszako- zának.

*

Téved, aki úgy hiszi, hogy ma már nincsenek várost- romhoz hasonlítható művele- tek. Városunk egyes kiskorú és nagykorú lakói előszeretettel rombolják a téglá- és kőkeríté- seket.

*

December – legalább is 20- áig – kedveskedő hónap volt. A tavalyihoz képest elég sok hőenergia megtakarítását tette lehetővé.

*

Az elnökválasztások köze- ledtével egyre szaporodik a je- löltelek száma. A minőséget mér- legelve azonban a legtöbb ál- lampolgár azt mondogatja, hogy elég gyatra a választék.

/ás/

Normális?

Megszólt a gong, vége egy újabb menetnek. Rogyado- zó lábakkal vonulunk a sarok- ba, és próbáljuk magunkat kipi- hegni.

Kemény dolog a bokszt. Zá- poroznak az ütések, de még bír- juk. Szemünk előtt karikák tán- colnak, kábul a fejünk, de még bírjuk. Álljuk a sarat, ki tudja, hány meneten át már valami- len csodába vetett hittel. Egy- mást érik az övön aluli ütések, mert ellenfelünk nem válogat az eszközökben. Neki csak a győzelem a fontos, bármi áron, nekünk az életünk a tét. Me- gyünk előre összeszorított fog- gal, elesünk, ránk számolnak, de felállunk. Sokszor már csak a gong segít, hogy új erőt gyűjt- hessünk. Nem szabad gyengé- nek látszanunk, mert elveszünk. Az ellenfél sanda pillantá- sokkal méreget: „Meddig bírja ez még, mi hajtja előre?” Nagy dolog – az élni akarás. A lehe- tőség, hogy a jutalomból ne- künk is jusson valami. Lega-

lább annyi, hogy orvosra tel- jen, meg a kórházi kosztra. Hogy jobban fel tudjunk ké- szülni az ilyen ellenféllel szem- ben, hogy mi is tudjunk pofon- okat osztogatni azoknak, akik bántanak bennünket. Bár ez ed- dig nem nagyon sikerült. Be- vittek a ringbe, azt gondolták, így legalisan is elláthatják a ba- junkat. Félig-meddig sikerült is nekik. Megrogyantunk, de ők a padlón szeretnének min- ket látni, s ehhez nem „illik” a sportszerűség. Pihenünk egy ki- csit, aztán folytatjuk tovább. Bízunk, hogy egy-egy ütésünk majd betalál, de egyelőre még csak keressük az alkalmat, al- tatjuk ellenfelünk éberségét. Vértünk, de türelmesek va- gyunk.

Egyelőre védekezünk, áll- juk az ütéseket, fárasztjuk az el- lenfelet. Tudjuk, hogy eljön a mi időnk is egyszer, és akkor jaj lesz az ellenfélnek! A vé- dekezés még nem megadás.

Belányi Gyula

Gyors kölcsönök – kezes nélkül –

20 000-tól 200 000 koronáig,

havi törlesztés már 556 koronától.

Kölcsönök alkalmazottak, vállalkozók,

sőt nyugdíjasok részére is.

Tel.: 0903-549777 vagy 0905-117330.